

Arrest

nr. 79 306 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 7 november 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. MITTENAERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 december 2010 bieden verzoekster en haar partner, de heer G. D., van Belgische nationaliteit, zich aan bij de stad Harelbeke met het oog op een huwelijk.

Op 16 maart 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Op 17 maart 2011 wordt dit bevel ingetrokken.

Op 13 april 2011 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke de beslissing tot weigering van de opmaak van de akte van huwelijksaangifte.

Op 5 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

B., F. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 08.09.1967

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 24.11.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,23 euro bruto per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 16 uur per week. Betrokkene verdient zo 709 EUR per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is nu 43 jaar oud; °08.09.1967) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).

Betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Zij verklaart sinds 2003 in België te verblijven, Nederlands te leren, in België goede vrienden te hebben, en werkbereid te zijn (zij staft dit met verschillende getuigenverklaringen en attesten). Deze elementen doen echter niets af aan de voorwaarde van een arbeidscontract en een loon dat voldoet aan de minimumnorm. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met de heer D.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name haar eerdere hartproblemen); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011):

via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

(...)"

Op 3 oktober 2011 wordt de bestreden beslissing van 5 augustus 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 : doordat de regularisatie aanvraag van verzoekster door de FOD Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken verworpen werd op grond van de instructie dd. 19 juli 2009 die genomen werd door de Heer Melchior WATHELET, Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, terwijl deze instructie formeel onwettig werd verklaard en bijgevolg vernietigd werd bij arrest van de Raad van State nr. 198.796 van 9 december 2009 in de zaak A.193.994/XIV-31.385 van XXX t./ De Belgische Staat.

Toelichting

Ondanks de onwettigheid van de instructie van 19 juli 2009, verklaarde de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de Heer Melchior WATHELET deze vernietigde instructie toch toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid.

Op die wijze voegt de voornoemde Staatssecretaris eisen toe aan het bestaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij art. 4 W. 15 september 2006 (B.S., 6 oktober 2006 (eerste uitg)), § 1, gewijzigd bij art. 178 Wet van 6 mei 2009 (B.S. 19 mei 2009).

De weigering van de aanvraag tot regularisatie op basis van een instructie die inmiddels onwettig verklaard werd en vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009, kan niet weerhouden worden.

Verzoekster heeft voldoende elementen aangevoerd en aangetoond die een regularisatie van verblijf op basis van art. 9bis rechtvaardigen, meer bepaald :

- duurzame lokale verankering;
- een sociaal netwerk;
- taalkennis;
- werkwillegheid;
- effectief werk;
- enz., zoals o.m. moge blijken uit de stukken gevoegd bij de regularisatie-aanvraag van 20 november 2009."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing als juridische basis artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft en geenszins de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens de verwerende partij maakt verzoekster niet aannemelijk

dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van zijn discretionaire bevoegdheid niet een aantal criteria als kader kan aannemen waarbinnen vreemdelingen gemachtigd worden tot verblijf.

De verwerende partij besluit dat het eerste middel ongegrond is.

2.3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft ter zake geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in*

de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het middel betoogt verzoekster dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard ingevolge de door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoekster voegt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op die wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij voldoende elementen heeft aangevoerd die een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 10 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij voormelde aanvraag heeft verzoekster het Typeformulier Regularisatieaanvraag gevoegd waarop zij de door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gedefinieerde criteria “Werk + duurzame lokale verankering” en “Andere prangende humanitaire situaties” heeft aangekruist. Verzoekster heeft daarnaast volgende elementen inzake de gegrondheid van haar aanvraag aangehaald:

- zij woont sinds 10 oktober 2006 samen met de heer G. D., van Belgische nationaliteit;
- zij volgt wekelijks een cursus Nederlands;
- zij heeft onlangs werk gevonden;
- zij refereert aan haar gezondheidsproblemen en wijst op het feit dat zij in België betere medische zorgen kan krijgen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekster aangekruiste criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Zij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 24.11.2009. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,23 euro bruto per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 16 uur per week. Betrokkene verdient zo 709 EUR per maand. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is nu 43 jaar oud; °08.09.1967) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988).

Betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Zij verklaart sinds 2003 in België te verblijven, Nederlands te leren, in België goede vrienden te hebben, en werkbereid te zijn (zij staft dit met verschillende getuigenverklaringen en attesten). Deze elementen doen echter niets af aan de voorwaarde van een arbeidscontract en een loon dat voldoet aan de minimumnorm. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 dat het loon vermeld in het bij de aanvraag gevoegde arbeidscontract niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een wettelijk minimumloon, zodat

in casu een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2 De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster tevens volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- zij woont sinds 10 oktober 2006 samen met de heer G. D., van Belgische nationaliteit;
- zij volgt wekelijks een cursus Nederlands;
- zij heeft onlangs werk gevonden;
- zij refereert aan haar gezondheidsproblemen en wijst op het feit dat zij in België betere medische zorgen kan krijgen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene verwijst ook naar haar lokale verankering. Zij verklaart sinds 2003 in België te verblijven, Nederlands te leren, in België goede vrienden te hebben, en werkbereid te zijn (zij staft dit met verschillende getuigenverklaringen en attesten). Deze elementen doen echter niets af aan de voorwaarde van een arbeidscontract en een loon dat voldoet aan de minimumnorm. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

En:

“Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met de heer D.; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.”

En:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name haar eerdere hartproblemen); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Hieruit blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk geantwoord wordt op de volgende elementen die verzoekster aanhaalde: haar relatie met de heer G. D. en de verwijzing naar haar gezondheidsproblemen. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van haar lokale verankering, haar werkbereidheid en het feit dat zij wekelijks een cursus Nederlands volgt, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoekster werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2011 worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350,00 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET